

dus ook een steeds bewegende bestaan, dat zelf onbewogen is — dit is de Godheid, de eenige stoflooze vorm, de zuivere met geene potentialiteit behepte actualiteit, het zich zelf denkend Verstand of de absolute Geest, die als het volkomene van alles geëerd wordt en waaraan identisch te worden alles streeft.

Wij hopen in eenige volgende artikelen het filosofisch beginsel van Aristoteles nader toetelichten — en te vermelden welke loutering het — na door de Arabische school te zijn doorgegaan — heeft ondergaan door de scholastiek en te onderzoeken of het bestand zal zijn tegen den vooruitgang van de biologische en natuurkundige wetenschappen.

Wij meenen dat er volstrekt geen vrees bestaat voor afdrijving naar theologische wateren, waar wij in onze filosofie rekening houden met Gods Openbaring. Van zoo menig filosofisch stelsel toch is God de grondslag, waar van gezegde afdrijving nooit iets gemerkt is. Zelfs Herbert Spencer laat „the ultimate religious ideas with the ultimate scientific ideas” samensmelten.

De geschriften van Aristoteles toonen een beslist thëistisch karakter.

Uit ons tijdschrift zal, hopen wij, geen anderen geest ademen. Ons beginsel is: alle wetenschap uit God; ons doel: alle wetenschap tot God; onze leuze: *In Majorem Dei Gloriam*, die ons de wetenschap toevertrouwt als een heilig kleinood.

Ons christelijk-wetenschappelijk streven is . . . niet negatief, niet met Luther, die leerde: „niet tegen de Heilige schrift” — maar zij positief met Calvijn „alles naar de Heilige Schrift.”

Zooals u bekend is M. H! hebben wij tot dusverre onze taak niet anders opgevat.

Tien jaren hebben wij onder dit beginsel, tot dit doel, onder deze leuze geleefd en gearbeid.

Gearbeid?

Waar is ons werk? Welke vruchten heeft onze Vereeniging afgeworpen?

Zijn wij niet gelijk aan de onvruchtbare in Jesaja 54, die niet gebaard heeft? (het hoofdstuk dat ik u pas voorlas).